

Mora koja gutaju gradove, koralni grebeni na samrti i ogromna prostranstva Zemlje koja su potpuno nenastanjiva. Ovo nas sve čeka u budućoj „zemlji stakleniku“, planeti koja je premašila momenat kada stvari mogu da se vrate u normalu i gde prirodni procesi pokreću nekontrolisano zagrevanje i mnoge druge promene.

Verovatno mnogi misle kako su sve već čuli o klimatskim promenama, ipak mediji nas svakodnevno upozoravaju na razne probleme, ali nedavno objavljena studija nudi scenario koji se čini više zastrašujućim nego svi prethodni.

„Zemlja staklenik“ je termin kojim naučnici opisuju scenario u kome je ljudska aktivnost prouzrokovala porast temperature na nivo veći nego u proteklih 1.2 miliona godina što pokreće niz katastrofa u sistemima Zemlje. Ovo je momenat kada bi ljudi malo toga mogli da urade i kada bi naknadno smanjenje emisija gasova sa efektom staklene bašte malo toga doprinelo. Ovi procesi doveli bi do smanjenja u proizvodnji hrane, povećanja cena i još više bi produbili jaz između bogatih i siromašnih zemalja.

Ova ideja bazirana je na prethodnom radu profesora Hansa Joakima Šelnhubera, koji je predložio da je prekomerno sagorevanje fosilnih goriva odložilo sledeće globalno ledeno doba za oko 100 000 godina.

Zemlja prolazi kroz svoje prirodne cikluse zagrevanja i hlađenja, a ideja je da smo svojim aktivnostima poremetili taj ciklus.

Koji su to mehanizmi koji bi doveli do ovoga? Naučnici su izdvojili 10 prirodnih procesa koje smatraju prekretnim tačkama, tj. čiji će poremećaj gurnuti svet u nekontrolisano zagrevanje. Ovi procesi su gubitak permafrosta i ledenih prekrivača, gubitak Amazona i poremećaj okeana.

Šume, okeani i led trenutno skladište ogromne količine ugljen dioksida. Kako ih gubimo emitovanje gasova staklene bašte u atmosferu drastično raste. Neke od ovih promena bile bi popravljive ali neke bi dovele do nepromenljivih okolnosti.

Studija koja ovo tvrdi je suštinski esej koji je razmotrio prethodne radove na ovu temu, objasnio je profesor Martin Sigert sa Imperijalnog koledža u Londonu.

Iako su naučnici naglasili da je ova tačka obrta nesigurna, kažu da bi ona mogla biti samo decenijama ispred nas i da je potencijalno u okvirima ciljeva Pariskog sporazuma. Pariski sporazum je dogovor nacija da ograniče porast temperature na 1.5-2 stepena do kraja ovog veka a stručnjaci iako podržavaju ove ciljeve smatraju da bi oni trebali biti ambiciozniji. Postoji rizik da ovakvo ograničavanje ne bi bilo dovoljno i neophodno je ispitati to naučnim metodama.

Cilj ove studije nije da predvidi kada bi se ovakav scenario dogodio nego više da skrene pažnju na to da bi trebalo promeniti pristup. Iako je neophodno nastaviti sa ograničavanjem

gasova sa efektom staklene bašte, potrebno je i eliminisati one koji su već ispušteni u atmosferu a to je moguće uz bolje upravljanje šumama, prilagođavanjem industrije i upotrebom novih tehnologija.

Izvor: energetskiportal